

III

Den følgende Morgen rugede en tung Skyhimmel over Jorden. Det havde i lange Tider ikke regnet; hver Morgen havde Solen flænget Nattedisens Slør ligesom med Guldklinger; Himlen havde været blaa, og over Landevejene laa et tommetykt Støvlag. Men hele denne Formiddag lod Solen sig ikke et Øjeblik se, og dog var det fra Morgenstunden en brændende Varme, en tør, trykkende Ovnhede, der syntes at strømme ud fra Jordens eget, glødende Indre. Rundt om paa Markerne laa Kvæget med Hovederne tungt mod Grønsværet, Svalerne var urolige, og Luften havde en sær, syovlagtig Lugt.

Ved Middagstid kom Frøken Ragnhild langsomt gaaende henimod den Bondegaard, hvor Fru Betty og Emanuel boede. Hun gik i Tanker og mærkede ikke, hvor langt hun var kommen, før en Stemme sagde Goddag tæt ved Siden af hende.

Det var Betty. Hun stod derinde paa Gangen bagved Havehækken i en tarvelig, glat, sort Kjole og med sit sorte Morgen-Kniplingsstykke over Haaret. Hendes lille, tynde Skikkelse var besynderlig rank; Armene holdt hun korslagte under Brystet.

„Er det virkelig din Agt at gøre os et Besøg idag?“ sagde hun.

„Ja. Kommer jeg maaske ubelejligt?“

„Det har jeg jo ikke sagt.“

„Men, kære — hvorfor spørger du da? Og hvorfor ser du saadan paa mig?“

„Du har ikke været her i to Dage. Hvorfor har du ikke det? . . . Tilstaa det kun! Du har undgaaet os i den senere Tid, Ragnhild. Jeg har godt mærket det. Vil du sige mig, hører du maaske ogsaa med til Komplottet?“

„Kære Betty, lad os dog nu ikke begynde igen